

jí doručeno, a pak teprve použití proti němu všech obran, jež jí právní řád poskytuje.

Vzhledem k tomu, co bylo řečeno, musila býti stížnost podle § 5 zákona o ss odmítnuta pro nepřipustnost, aniž ovšem bylo možno zabývatí se jejím obsahem.

Č. 12.484.

Zaměstnanci veřejní. — Řízení správní: I. * Propuštění státního zaměstnance podle § 116 služební pragmatiky jest aktem deklaratorním, působícím zpětně ke dni pravoplatnosti trestního rozsudku, který podle platných zákonných předpisů má bezprostředně v zápětí ztrátu úřadu. — II. Paragraf 98 služ. pragmatiky neskýtá právního nároku na přiznání příspěvku na výživu.

(Nález ze 7. září 1936 č. 14.350/36.)

Prejudikatura: ad II. Boh. A 9902/32.

Věc: Štěpán V. v Hodejovu proti rozh. min. vnitra z 12. ledna 1934 o propuštění ze státní služby.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem zem. úřadu v Bratislavě z 5. září 1933 bylo st-li, suspendovanému notářskému adjunktovi v Hodejovu, sděleno, že na základě rozsudku kraj. soudu v Rim. Sobotě z 13. února 1933, resp. rozsudku vrch. soudu v Košicích z 30. března 1933 a nejv. soudu v Brně z 13. června 1933, jimiž byl pravoplatně odsouzen také ke ztrátě úřadu, se propouští ve smyslu § 116 služ. prag. ze státní služby dnem 31. července 1933. Týmž dnem byly st-li zastaveny dosavadní služební požitky s poukazem na § 139 odst. 4 plat. zákona. Odvolání, ve kterém st-l vytýkal, že zrušení jeho služebního poměru mohlo se státi nejdříve dnem 13. září 1933, kdy byl mu výměr zem. úřadu doručen, a v němž bylo namítáno, že zem. úřad nepřihlédl k poslední větě § 116 služ. prag. o použití dobrodiní podle § 98 služ. prag., bylo nař. rozhodnutím zamítnuto.

Stížnost podaná na toto rozhodnutí namítá na prvním místě nezákonnost a vadnost řízení, jež shledává v tom, že st-lovo propuštění ze služby a zastavení jeho požitků stalo se dnem 31. července 1933, ačkoli výměr zem. úřadu, kterým bylo propuštění provedeno, byl datován teprve dnem 5. září 1933, aniž byl v něm vyloučen odkládací účinek odvolání, takže může se státi podle všeobecných zásad správního řízení exekvovatelným teprve tehdy, až bude pravoplatný.

Soud nemohl uznati tuto námitku důvodnou. Výměr zem. úřadu v Bratislavě z 5. září 1933, který byl v instanční cestě nař. rozhodnutím potvrzen, byl vydán na základě § 116 služ. prag. pro státní úředníky (zákon č. 15/1914 ř. z.). Podle tohoto zákonného ustanovení má býti zařízeno bez dalšího řízení cestou administrativní propuštění úředníka, proti němuž byl vydán rozsudek trestního soudu, který má podle plat-

ných zákonných předpisů bezprostředně v zápětí ztrátu úřadu. Služ. pragmatika navazuje tu na zákony trestní, jež spojují s odsouzením pro trestný čin za určitých okolností ztrátu veřejného úřadu a tudíž i úřadu státního. St-l nepopírá v žádném směru, že byl rozsudkem trestního soudu odsouzen ke ztrátě veřejného úřadu, ani že nejpozději v červenci 1933 nabyl odsuzující rozsudek právní moci. Zák. čl. V:1878 (trestní zákon o zločinech a přečinech, platný na Slovensku a v Podkarpatské Rusi) ustanovuje v § 54, že v případech zákonem určených je vysloviti vedle trestu na svobodě i ztrátu úřadu, a v § 55, že ten, kdo byl odsouzen ke ztrátě úřadu, ztrácí veřejný úřad nebo službu, kterých dosáhl jmenováním nebo volbou. Podle textu zákona nastává tedy ztráta úřadu, kterou vyslovil trestní soud, přímo z odsuzujícího rozsudku, aniž je třeba nějakého zvláštního opatření se strany správního úřadu, do jehož okruhu působnosti spadal úřad, k jehož ztrátě byla dotyčná osoba odsouzena. Tento slovní výklad zákona je pak podporován i jeho jasným účelem. Vždyť smysl zákona je ten, aby osoby, které byly odsouzeny pro trestné činy, právním řádem zvláště perhoreskované, byly odstraněny z výkonů povolání, u nichž je nezbytným požadavek veřejné důvěry, jako je tomu právě u veřejných úředníků, advokátů, veřejných notářů atd., o nichž se v § 55 zák. čl. V:1878 jedná.

Výrok správního úřadu, učiněný podle § 116 služ. prag., má pak u úředníka, který byl trestním rozsudkem ke ztrátě úřadu odsouzen, jediné charakter autoritativního provedení rozsudku, je tudíž povahy ryze deklaratorní, aniž lze jej pokládati za akt konstitutivní, který nové poměry příslušné osoby upravuje, kdyžť k této úpravě, totiž ke ztrátě úřadu, došlo již přímo rozsudkem. Z toho pak arci plyne, že výrok správního úřadu podle § 116 služ. prag. nepůsobí teprve ode dne svého doručení nebo své pravoplatnosti, nýbrž ode dne, kdy stalo se odsouzení dotyčné osoby ke ztrátě úřadu trestním soudem pravoplatným (srovnej i Boh. A 11.372/34). Že by pak nejpozději 31. července 1931 nebyl trestní rozsudek, odsuzující st-le ke ztrátě úřadu, pravoplatným, stížnost, jak bylo již uvedeno, netvrdí, proč se jeví právě projednávaná námitka bezpodstatnou.

Druhou svou námitkou vytýká stížnost nař. rozhodnutí, že nebylo v případě st-lově uvažováno, zda nejsou u něho dány podmínky pro použití ustanovení § 98 služ. prag., ač poslední věta § 116 služ. prag. to imperativně přikazuje, a namítá zároveň, že v každém případě mělo býti šetřením zjištěno, zda předpoklady § 98 služ. prag. nejsou u st-le splněny. Žal. úřad zamítl obdobnou námitku st-lova odvolání s odůvodněním, že § 98 služ. prag. neskýtá právního nároku na přiznání příspěvku na výživu. Tento názor žal. mín. uznává soud ve shodě se zákonem, a to z důvodů nálezu Boh. A 9902/32, na jehož vývody se podle § 44 jedn. řádu pro nss odkazuje. Nemá-li však úředník podle § 116 ze služby propuštěný vůbec právní nárok na povolení příspěvku na výživu, pak nemůže důsledně do jeho práv býti zasazeno ani tím, že nebylo konáno šetření o tom, zda předpoklady pro poskytnutí příspěvku jsou v jeho případě dány, neboť i tehdy, kdyby skutečně předpoklady ty byly splněny, mohl by úřad přes to mu povolení příspěvku

odepřítí, aniž by bylo možno v takovém výroku spatřovati porušení subjektivního práva dotyčného propuštěného úředníka. Je tedy i druhá námitka stížnosti bezdůvodná.

Č. 12.485.

Zaměstnanci veřejní: I když podle služební smlouvy byl státnímu zaměstnanci přiznán nárok na odpočivné (zaopatřovací) platy za podmínek platných pro pragmatikální státní úředníky (resp. jich pozůstalé), neplyne z toho ještě, že služební poměr tohoto zaměstnance k státu je povahy veřejnoprávní.

(Nález ze 7. září 1936 č. 14.351/36.)

Věc: Igor H. v Bratislavě proti rozh. presidia min. pro sjednocení zákonů a organizace správy v Praze ze 7. prosince 1933 o přeložení do výslužby.

V ý r o k: Stížnost se odmítá pro nepřípustnost.

D ů v o d y: Služební smlouvou z 3. ledna 1920, schválenou vládou Československé republiky, byl st-l ustanoven min. pro sjednocení zákonodárství a organizaci správy expertem pro záležitosti slovenské. Tato smlouva byla, opět se schválením vlády, v některých bodech změněna dopisem žal. úřadu ze 7. listopadu 1930.

Přípisem ze 7. prosince 1933 dalo žal. min. st-le se zřetelem ke služební smlouvě, s ním sjednané, dnem 31. prosince 1933 do trvalé výslužby a povolilo mu zároveň podle smlouvy a se zřetelem k předpisům platným pro odpočivné (zaopatřovací) požitky státních pragmatikálních úředníků od 1. ledna 1934 výslužné na dobu trvalé výslužby ve výši ročního platu ve služební smlouvě určeného.

Dříve nežli mohl soud přikročiti ke zkoumání důvodnosti stížnosti podané na toto rozhodnutí, musil především z úřední povinnosti (§ 4 zákona o ss) ujasnit si otázku své vlastní příslušnosti k řešení sporu, který stížnost na soud vznáší. Tu pak řídil se soud těmito úvahami:

Je nesporné mezi stranami, že základem služebního poměru st-lova ke státu je služební smlouva z 3. ledna 1920, pozměněná 7. listopadu 1930. Nebyl tedy služební poměr st-lův založen jednostranným správním aktem, jak je to charakteristické pro služební poměr veřejnoprávní. Ze služební smlouvy vyplývá, že požitky st-lovy určeny byly pevnou částkou zprvu 18.000 Kč, později 30.000 Kč ročně, bez vedlejších dalších emolumentů, nikoli tedy částkami, určenými v právních předpisech, upravujících platové poměry státních úředníků pragmatikálních, zejména v platovém zákoně č. 103/1926 Sb. a v zákonech a nařízeních jej doplňujících, resp. měnících. Služební poměr byl podle služební smlouvy za určitých předpokladů vypověditelný, nebyl tedy povahy trvalé, jako je tomu vzhledem ke služební pragmatice (zákon č. 15/1914 ř. z.) u zaměstnanců veřejnoprávních. Je sice pravda, že podle změny smlouvy ze 7. listopadu 1930 byl st-li přiznán nárok na odpočivné (zaopatřo-